

12 – Jezírko

Fotografie jezírka

Jezírko a lužní les

Jak vzniklo?

Jezírko s charakterem lužního lesa, které tu dnes vidíte, nemá za sebou dlouhou historii. V roce 1954 bylo na kraji lesa ještě pole a louka podél potoka Lázný. Vznik jezírka nejspíše vypadal následovně. Přes potůček byl brod, který koňské potahy bez jakýchkoli problémů překonaly a nerozbily jej. S nástupem mechanizace však docházelo k rozmáčení terénu kolem potoka a tak se začala cesta vysypávat kameny, šterkem a stavebním rumem, aby zůstala průjezdná. Tak de facto vznikl základ hráze, která začala bránit vodě v přirozeném odtoku. Vzhledem k velmi plochému terénu a značné ploše, kterou potok odvodňuje docházelo při vydatnějších deštích k častému rozlévání potoka na louku a do pole, takže bylo neustále potřeba přispívat materiál do cesty, aby bylo možno obhospodařovat pole. V zájezdu. Návozem pevných i sypaných materiálů byla vlastně postupně vytvářena hráz, za níž došlo k rozliti potoka a vytvoření jezírka.

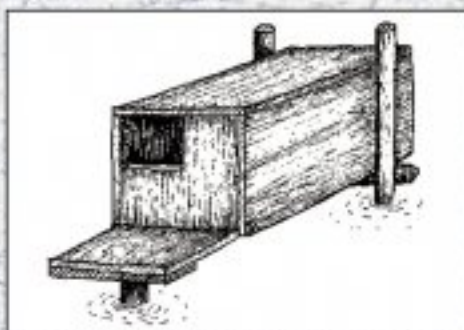
A tak zde vzniklo neúmyslným lidským přičiněním krásné klidné zákoutí u vody ze tří stran obklopené lesem. Jezírko je celkem mělké a nejhlubší místo je v místech kudy původně tekla voda. Existence potoka se projevila v poměrně rychlém nástupu mokřadních rostlin na březích vznikajícího jezírka. Rákosiny i ostřice postupovaly s březí liní a otevřela se volná vodní hladina. Na mělkých a občasné zatápěných partiích jezírka se vytvářejí bochníkovité trsy ostřic, které snázejí mokro lépe než ostatní trávy. Postupně zvedání hladiny se projevuje v odumírání stromů, které zůstaly ve vodě. Časem zůstanou pouze ty na březích, protože trvalé zaplavení kořenů nepřežije žádný z našich stromů a keřů.

Vodní fauna

Taková vodní plocha se ovšem musí rychle zaplnit také živočichy. Nejprve nový prostor k životu obje-

ví hmyz, po něm přijdou obojživelníci, pak ptáci, pak lesní zvěř a nakonec člověk.

Když se podíváte na hladinu jezírka, všimnete si asi nejdříve budek pro kachny. Kachna divoká je využívá jako náhradu za přirozená hnízdiště. Normálně hnízdí kachna divoká na březích stojatých i tekoucích vod po celém území ČR například ve stromových dutinách, ale mnohem častěji na zemi v husté

Větší šikmá budka je 26 x 38 cm, stejně jako její výška. Velikost vnitřního otvoru je maximálně 15 x 15 cm. Před budkou se umísťuje nástupní přehradní prvek z vody o rozměrech cca 25 x 25 cm. Budka se umísťuje nad vodní hladinu nejméně při okolních rybnících, tak aby bylo cca 30 cm vysoká. Jednoduché a zároveň dosti těžké střešní je opatřeno na třech zvrstvených dřevěných tyčích. Pro zvýšení povahovzdornosti zakládají se do budky vloží trochu suché trávy.

vegetaci. Od konce 70. let však dochází k celkovému snižování stavu druhu. Umístování budek je jedním ze způsobů, jak populaci divokých kachen podpořit. Hlavní potravou kachny divoké je hmyz a jeho larvy, malí měkkýši nebo vodní i suchozemské rostliny. Kachna divoká patří mezi ptáky k největším ztroutům. Je schopna horlivě pronásledovat rybu, červa nebo i obojživelníka.

Občas se zde zastaví také volavka popelavá, kterou pak můžeme spatřit, jak nehybně stojí ve vodě a čeká na sousto. Převažující složkou v potravě volavky popelavé jsou ryby, požírá však také obojživelníky, měkkýše, hmyz a jiné bezobratlé, malé ptáky a savce, často plení i hnízda vodních ptáků.

Ryby bývají v podobných rybníčkách vysazovány člověkem – rybářem a to zejména karas, kapr, lín a štika. Občas ryby připlavou proti proudu a snad je dokážou přinést ptáci jako jikry přilichycené na peří nebo nohách, protože jak si jinak vysvětlit ryby v rybníčkách (spíše loužích), kam se proti proudu ryba nedostane a rybář tam nic nevysadí.

Jednodušší to má hmyz. Ten se zabývá v štinu travin a kamenů snadno.

V krátké době zde máme šidla a vážky, potápničky, vodoměrky a bruslačky. Stejně tak obojživelníci. Žáby a čolci jsou v „každém“ lese. Tady se z potůčku jen rozšířili na větší plochu.

Mapa lesních vodních točů s francouzským rozvodím Labe, Vltavy a Sázavy

Ještě jedna zajímavost kolem vody se na stezce nachází. Silnice Praha – Kutná Hora zde tvoří hranici rozvodí mezi Labem na severu, Vltavou a Sázavou na jihu. Lázný potok zde a Výmla v Mukařově, nebo Šembera v Kozojedech tečou do Labe, zatímco Jevanský a Louňovický potok nebo Mnichovka končí svou pout v Sázavě a Rokytka napájí přímo vody Vltavy.

Chůze a jízda po lesních cestách je na vlastní nebezpečí uživatelů komunikací, povinnost zohlednit objektivní riziko (stav a povaha vozovky) je povinností uživatelů lesních cest. - V části trasy vedené po lesních cestách není udržována celoroční sjízdnost a schůdnost. - V části trasy vedené po lesních cestách může být místní opravou dočasné zakázané vstoupí chůze a jízda je v tom případě zakázána.

zákaz ohně	zákaz jízdy do postraní
zákaz znečišťování	zákaz rušení zvěře
zákaz táboření	zákaz oběru rostlin
zákaz vstupu mimo trasu	

Pohled na jezírko z druhé strany od lesa

Partneři projektu

Obec Louňovice

Obec Mukařov

Obec Struhalov

Obec Svojetice

Mukařovsko

Mukařovsko, občanské sdružení pro Mukařov, Srbín a Žemlovku

Evropský zemědělský fond pro rozvoj venkova: Evropa investuje do venkovských oblastí

PROGRAM ROZVOJE VENKOVA